

Ура! Една силна миризма най-първо от водна пара, както когато перѣха, — слѣд това се появи госпожа Крачитъ съ пудинга; той бѣ станалъ твърдъ като граната, и лъщѣше отгорѣ и се червѣеше.

Пудинга бѣ вѣликолѣпенъ — тѣй твърдѣха всички, и слѣдъ като го изядоха до послѣдното парченце, магнаха покривката на масата, почистиха огнището, и запалиха огъня наново. Донесоха тогава портукали и ябълки, а въ жарѣта туриха да пекатъ кестени. Слѣд това всичкитѣ членове на сѣмейството се събраха около огнището и Бобъ имъ поднесе сладъкъ пуншъ¹⁾, който той самъ бѣ сварилъ. Той държа и слѣдната кратка рѣчь:

„Весели коледни празници, мои мили! Богъ да ни благослови!“

Всички повториха думитѣ му.

„Богъ да ни благослови — да благослови всѣки единъ отъ насъ!“ каза послѣденъ малкия Тимъ.

Той бѣ сѣдналъ близо до баща си и Бобъ държеше неговата увѣхнала ржчица въ своята, като че ли обичаше това дѣте повече отъ другитѣ, и искаше да го задържи при себе, да не му го зематъ нѣщо.

Слѣдъ това Бобъ пи втора наздравица:

„Да живѣе господинъ Скруджъ — на когото дължимъ всичкитѣ тия прѣлести!“

„Г-нъ Скруджъ — и на него ли трѣбваше сега!“ извика възмугена госпожа Крачитъ.

„Бихъ желала да бжде той сега тука, за да мога да му поднеса мнѣнието си за него, та да празнува и той!“

„Моля те, мила жено,“ каза примирително Бобъ, „дѣцата! . . . Нали е сега коледа!“

„Та нима тъкмо на коледа трѣбва да се пие за здравето на такъвъ скжперникъ, на такъвъ коравъ и безчувственъ човѣкъ като Скруджъ?“ отвърна тя. „Ти знаешъ, че той е такъвъ, Роберте! Ти по-добрѣ отъ всѣки знаешъ това!“

„Мила жено,“ каза все тѣй кротко Бобъ, „нали е сега коледа!“

И понеже наистина бѣ коледа, сиречь нощта, въ която бѣ възвѣстено миръ на земята и благоволение надъ хората, тѣ пиха за здра-

вето на господинъ Скруджъ и му пожелаха дълъгъ животъ.

Скруджъ обаче, който заедно съ келедния ангелъ наблюдаваше всичко въ съня си, почувствува нѣщо да затрогва сърцето му.

Съ едно съчувствие, което той по-рано никога не бѣ изпитвалъ, той посочи на ангела малкия Тимъ и попита: „Какъ мислишъ, ще живѣе ли малкия Тимъ?“

Ангелътъ обаче отговори: „Азъ виждамъ едно празно столче въ жгѣла до огнището и една малка патерица, която никой не употрѣбвява и която е много грижливо запазена.“

„О не — не!“ извика Скруджъ. „О, не, добри ангеле. Кажи, че той ще живѣе!“

Но когато ангелътъ припомни думитѣ, който Скруджъ бѣ казалъ въ сжщия день — именно, че много сж бѣднитѣ хора по свѣта, и че ще се намали числото имъ поне съ единъ, ако малкия Тимъ умре — послѣдния наведе засрамено глава и почувствува раскаяние и тжга. Като си вдигна пакъ очитѣ, съновидѣнието за малкото щастливо сѣмейство изчезна прѣдъ него. Слѣдъ туй прѣдъ очитѣ му се прѣдстави друго видѣние.

Ето го пакъ въ кжщата на Бобъ Крачитъ и вижда майката и дѣцата около огнището.

Бѣше тихо, много тихо; малкитѣ Крачитъ, които обикновено много лудуваха, сега седѣха мълчаливо и всички гледаха Петра, който държеше разтворена книга прѣдъ себе си. Майката и момичетата шиеха усърдно.

„Въ тоя часъ,“ четѣше Петъръ въ голѣмата книга, „ученицитѣ се приближиха при Исуса и го попитаха: *Кой е най-гольмиятъ въ царството небесно?* Исусъ повика едно дѣте при себе си и имъ го показа.“

Майката сложи работата си на масата и си закри очитѣ съ ржа.

„Отъ шаркитѣ ме заболяватъ очитѣ“, каза тя.

Дали наистина бѣ отъ шаркитѣ?

Ахъ, бѣдний малки Тимъ!

„Сега ми е вече по-добрѣ,“ каза тя слѣдъ малко.

„Очитѣ ми сж много слаби за свѣтлината на свѣщѣта. За нищо въ свѣта не бихъ искала да посрѣщна баща ви съ зачервени очи. Врѣме е вече той да се върне.“

¹⁾ Питие отъ вино, малко конякъ, малко портукалова кора и други миризми, сварени заедно. Пие се горещо.